

Dinesen: Skjøndt der maatte kunde være en eller anden enkelt Bemærkning, hvori min Opfattelse afviger fra den ærede Ordførers, og skjøndt jeg antaer, at han navnlig paa et Punkt under Marineministeriet gjorde sig skyldig i nogen Misforstaaelse, skal jeg ikke tage nogen som helst Debat op om Betænkningen — eller den hele Række Vædringsforslag, som findes paa Udvalgets Liste. Stemmeopgivningen over hver enkelt af alle disse 89 Vædringsforslag vil være temmelig klar for Medlemmerne i Henhold til Listen. Jeg vil kun bemærke, at et Vædringsforslag, der er stillet af den ærede Kultusminister udenfor Listen, foreslaar det Mindretal, paa hvis Vegne jeg i dette Dieblit fører Ordet, at tiltræde. Hvad angaar et Vædringsforslag, der er stillet af Ordføreren udenfor Vædringsforslagslisten, skal jeg paa Mindretallets Vegne derimod udtale, at ganske vist har Mindretallet tidligere stemt for Bevillingen af disse 2 Understøttelser, som der her er stillet Forslag om. Men naar Mindretallet ikke i Dag vil stemme derfor, er det, fordi der paa samme Tillægsbevillingsforslag hvor disse Understøttelser vedtoges, var flere andre Understøttelser, der paa lignende Maade den Gang bleve vedtagne, og vi kunne kun ønske, at de paa samme Maade bleve opstillede og afgjorte allesammen og da helst, at Forslagene vare blevne stillede af Regjeringen. Der har jo imidlertid ikke været tilfrækkelig Leilighed dertil efter det fene Tidspunkt, paa hvilket Tillægsbevillingen er kommen til Afgjørelse i Finantsudvalget, og Mindretallet finder derfor, at skulle Noget vente paa de Understøttelser, der tidligere have været dem tiltænkte, er det bedst, at de vente Allesammen og ske ens Ret.

Finantsministeren (Estrup): Jeg vil meget anbefale Vædringsforslaget Nr. 1 til § 2 til det ærede Things Vedtagelse. Det vil maatte erindres, at dette Thing for 2 Aar siden har stemt for en Medsættelse af Forpagtningsafgifterne af Trollesminde og Faurholm — for den resterende Forpagtningstid — en Medsættelse, som beløber sig til 11—12 pCt. af den Afgift, der senest havde været svaret. Det var af Hensyn til de nedadgaade Konjunkturer, at man fandt det rigtig ogsaa for disse Gaardes Vedkommende at indrømme Medsættelse i Afgiften i Lighed med, hvad der var det Almindelige i hele Landet. Der er i Aar atter fremkommet fra disse Forpagtere et Andragende til mig om, at deres Afgifter maatte blive yderligere og betydelig nedsatte for indværende Aar og for Resten af deres Forpagtningstid, der jo er 3 Aar. Dette Andragende har jeg

ikke set mig i Stand til at efterkomme. Andragendet var særlig begrundet paa den overordentlig flette Høst i det sidste Aar. Høstudbyttet angives til 7—8—9—10 Fald — kun undtagelsesvis højere — og det er ogsaa bekiendt, i hvilken Grad der i flere Egne af Sjælland har været slet Høst, saa slet, at man uden Overdrivelse kan betegne den som Misvæxt. Det forekommer mig, at der kunde være god Grund til paa Grund af den flette Høst at indrømme vel ikke en gennemgaaende Medsættelse i Forpagtningsafgiften for den resterende Tid, men en særlig Eftergivelse af en Del af Forpagtningsafgiften for indværende Aar. Det er det, Forslaget gaar ud paa, idet der foreslaas, at Halvdelen af den kontraktmæssige Kornafgift skulde eftergives. Kornafgiften er for den ene af disse Gaarde: Faurholm 1.000 Tønder Byg og for den anden: Trollesminde 700 Tønder Byg. Det forekommer mig, at det er rimeligt, at Staten ikke er mindre billig ligeoverfor Forpagtere af Statsejendomme, end humane private Eiere ere ligeoverfor deres Forpagtere, og det er i Henhold til denne Betragtning, at jeg anbefaler og varmt anbefaler dette Forslag til Folkethingets Vedtagelse.

Marineministeren (Ravn): Jeg vil indskrænke mig til at omtale Vædringsforslag Nr. 56, hvori det er foreslaaet, at et Beløb af 1,990 Kr. som extraordinær Godtgjørelse til de af Orlogsværftets faste Haandværkere, som arbeide i Træ, for anskaffet Værktøi, skulde udgaa. Med Hensyn til Begrundelsen heraf tog den ærede Ordfører noget feil, idet han sagde, at Hovedbevillingen var givet for det kommende Finantsaar 1890—91, og at der nu forlanges en Bevilling med tilbagevirkende Kraft for det foregaaende Aar; det er ikke Tilfældet. Den Hovedbevilling, der er Tale om, blev givet for Finantsaaret 1889—90, altsaa for det Finantsaar, som vi endnu akkurat ere i, og det var ikke en aarlig Bevilling, men det var bevilget engang for alle de Arbeidere, der ere ved Værftet, og som selv havde maattet anstaffe deres Værktøi. Da fandt man, at naar de nye Arbeidere saae Værktøi leveret, saa var det en Retfærdighedshandling at give dem, der ikke havde faaet det, Erstatning derfor. Det skulde være engang for alle. For dem, der kom til senere, vilde det være Noget, som gaar ind i de almindelige aarlige Udgifter til Arbeidet. Det blev beregnet til noget over 13,000 Kr.; men det blev udtrykkelig sagt dengang, at Beregningen ikke kunde være fuldstændig paalidelig, og det har nu vist sig. Erstatningen udgjør nu omtrent